

Intolerància

Consell de redacció:

Margarida Castañer, Xavier Mas, Josep M. Reixach, Jordi Rovira, Albert Rubirola, Xavier Ruscalleda, Rosa Sans, Ricard Sargatal, Jordi Serrat.

Edició: Associació L'Au cal.ligràfica

Disseny: Kim Domene

Maquetació: Josep Manel Cortés

Fotografia: Elies Plana

Impressió: Impremta Aubert

Col.laboradors:

OPINIÓ:

Joan Barnadas, Albert Bramon, Joan Capdevila, Juli Clavijo, Antoni Mayans, Jordi Pujula, Àngel Parada, Esteve Corominas, Miquel Macias, Pere Masmitjà, Domènec Moli, Lluís Sacrest, Joan Serra.

TEATRE:

Francesc Pereira, Pep Fargas, Tena Busquets, Xavier Ruscalleda.

MÚSICA:

Pep Coll, Carles Fontfreda, Francesc Pereira.

ART:

Gabriel Alcalde, Pin Ferrés, Carme Ortiz, Jordi Rovira, Albert Ruscalleda, Joan Viiallonga, Sigrid Werning.

CINEMA:

Carles Batlle, Miquel Barti, Imma Merino, Manel Mitjà, Àngel Quintana.

LITERATURA:

Concepció Batallé, Pedro Carrizosa, Margarida Casacuberta, M. A. Gardella, Natàlia Molero, Dolors Rovira.

CIÈNCIA:

Emili Bassols, Jordi Canal, Francesc Canalies, Josep Codony, Josep Guix, Joan Nogué.

Dipòsit legal: GI-801/95

2

JUNY
1995

H

i ha tres o quatre mots d'ús corrent que han acabat sent el refugi de tota posició política: democràcia, solidaritat, justícia, tolerància... De tant usar-les arbitràriament, com un recurs fàcil de posicionament en els marges legítims de la «decència», s'han acabat gastant fins al punt de no voler dir res. La realitat ens diu que, lluny d'assumir una veritable cultura democràtica, sobretot en la praxis, la virulència dels vots té un regust de venjança.

La tolerància tothom l'entén com vol, més aviat escombrant cap a casa. És el cas del sr. Garrido, director de La Comarca que s'ha permès la llicència d'amenaçar el PSC, retreient-los no haver posat publicitat al setmanari i no assistir a les presentacions d'Edicions El Bassegoda. Només ERC i CiU s'han salvat de la cremà, uns per bons opositors, els altres deu ser perquè manen.

Tolerar, disposició a admetre la diferència, i la dissidència, és clar, si no, no val. De tota manera és un mot trampós, perquè tolera qui pot, no pas qui vol. Ja ho deia en J.M. Terricabras, el filòsof, *la tolerància és un privilegi dels poderosos*.

Al marge de l'etimologia que, ves per on, sol ser molt sàvia, no ens hem d'estar de reclamar una més bona disposició per al diàleg. Hem d'adquirir l'hàbit de dialogar, de pactar també, de jugar a l'estira i arronsa perquè, finalment, les posicions més sòlides es tradueixin en fets, en acords, sempre sobre la base d'una bona argumentació.

Les cares llargues del dia D, i també les més rialleres, denotaven un cert ressentiment, una contrarietat malsana. Hi ha com un sentit de casta en la política municipal, de clan, de família siciliana. O ets dels meus, o ets dels altres i això marca la línia de l'enemic. En el fons de tot això, hi ha desconfiança i vanitat; si desqualifiques el contrincant o l'interlocutor, si parteixes de la base que allò que et dirà no té valor, cap idea no creix. En l'àmbit de la política aquesta actitud té efectes catastròfics.

Aquest és l'any de la tolerància, una petita broma per recordar-nos que sempre, amb dignitat i elegància, fins i tot hem d'acceptar que ens diguin el nom del porc.

Davant de la contrarietat se'ns veu l'autèntica factura, el perfil exacte de la nostra tolerància real. Tolerar no vol pas dir només "tenir la gentilesa" d'aguantar un ruixat, la impertinència de l'altre, de fer veure que cap enfora tots som amics, sinó d'acceptar la veritable naturalesa de la diferència, inclosos els conflictes, les picabaralles i els insults. Altra cosa és la infàmia o la calúmnia perquè això ja són mostres d'autèntica mala llet.